

DARKNESS – CHANCE IN CHALLENGE

BÓNG TỐI – CƠ HỘI TRONG THỬ THÁCH

- Lò Thị Thu Uyên -

I was born in Dien Bien province, a mountainous province, to a minority people, with beautiful eyes. However, only ten months later, those beautiful eyes turned green strangely, due to retinoblastoma cancer that ended with that eye broken, the other eye had light perception only. On my two-year-old birthday, the little last light also left me. People removed my eyeballs, only two chambers for eyes have been left. My eyelids have permanently tightened. I have been become a blind person and the darkness became my close friend formally.

Tôi chào đời ở Điện Biên, một tỉnh miền núi, thuộc dân tộc ít người, với đôi mắt thật đẹp. Thế nhưng, chỉ 10 tháng sau, đôi mắt đẹp ấy chuyển sang sắc xanh kì lạ, do bị ung thư nguyên bào võng mạc đã chuyển sang giai đoạn cuối, làm cho một mắt bị hỏng, mắt kia còn nhìn thấy chút ánh sáng. Đúng vào sinh nhật hai tuổi, chút ánh sáng còn lại cũng rời bỏ tôi mà đi. Người ta múc sạch đôi mắt tôi, chỉ còn lại hai cái hốc. Đôi bờ mi tôi dính chặt vĩnh viễn. Tôi trở thành kẻ mù lòa và bóng tối chính thức trở thành bạn thân của tôi.

The more I grew up, the more I realized my misfortune. This caused me becoming grumpy and unpleasant. My peers did not play with me because they said that I did not be like them. The others said that death would be better for me. On the contrary, my family has been lov-

Càng lớn, tôi càng nhận thức nỗi bất hạnh của mình. Điều này khiến tôi trở nên cáu gắt, khó chịu. Các bạn cùng tuổi bảo rằng tôi không giống chúng nên không chơi cùng. Người ngoài bảo rằng tôi nên chết đi sẽ sướng hơn. Nhưng bù lại, tôi được gia đình

(Continued on page 3)

(Xem tiếp trang 3)

IN THIS ISSUE

NỘI DUNG

Darkness - Chance in Challenge	1	Bóng Tối – Cơ Hội Trong Thử Thách
Thanks For Sighted People	4	Cảm Ơn Những Người Sáng Mắt
Live Is A Miracle	5	Cuộc Sống Là Một Phép Màu
Sign Of Love	6	Dấu Chỉ Tình Thương
A Little of Sharing	7	Đôi Chút Tâm Sự
President's Message	8	Tâm Thư của Giám Đốc
The Song Of Gratitude	10	Khúc Ca Tạ Ơn
Thanks, In The Pandemic	11	Lời Tạ Ơn Trong Đại Dịch
People With vision Impairment	12	Người Khiếm Thị
The School Of Love	13	Trường Học Tình Thương
The Wonderful Experience	14	Trải Nghiệm Tuyệt Vời
Blind and Multi-Disabled Children...	15	Trẻ Khiếm Thị Đa Tật Tại Bình Thuận

The Blind Vietnamese Children Foundation is a non-profit organization that supports health, education, and career development programs that enhance the quality of life of visually-impaired children residing in Vietnam.

“Blind Vietnamese Children Foundation” là một tổ chức bác ái bất vụ lợi hỗ trợ các chương trình sức khỏe, giáo dục và huấn nghiệp nhằm nâng cao đời sống cho các trẻ em khiếm thị và khuyết tật ở Việt Nam.

Hand-craft training

THE BVCF IS A MEMBER OF
INDEPENDENT CHARITIES OF AMERICA

**Blind
Vietnamese
Children
Foundation**

Together we make a brighter day!

Board of Directors

Rev. Thuan V. Hoang, *President*
Desta Marie White, *First Vice President*
Angela Huyen Nguyen, *Second Vice President*
Viet Q. Ho, C.P.A., *Treasurer*
Eddy H. Nguyen, *Secretary*
Gia V Pham, *Member*
Sr. Nga Van T. Le, LHC, *Member*

Board of Advisors

Susanna Merrimee
Diep Nguyen, Esq.
Kinh Nguyen
Phuong H. Nguyen
Rev. Michael C. Pham
Oai Q. Pham
Annie H. Truong
Diane Wormsley, Ph. D.

Founded 2000 - Inspired by Sr. Anne Nhuong T Nguyen, LHC

The Bridge/Nhip Cầu

Volume 22, Number 1, June 2022

The Bridge is published bi-annually
by the

Blind Vietnamese Children Foundation

1045 Sloat Blvd.
San Francisco, CA 94132-1345
(415) 713-2481 Toll Free: (888) 877-0736
Fax (888) 812-9085
Email: info@bvcf.net

*Issues are free to donors and friends of the BVCF.
Previous issues available on the Foundation Website
www.bvcf.net*

Editorial Staff

JoAnn Norris, *Editor*
Sister Anne Nhan Nguyen, LHC
Sister Nga Van T. Le, LHC
Huong Nguyen
Tracey Tran

Dearkness - Chance in... (Continued from page 1)

ing me wholeheartedly. My “friends” were pets in my house. Those special friends never cursed nor ridiculed me for my wrong moving or my false step. And it’s a defect if I do not mention the friend that is called “the Darkness”.

I have been accompanied by the darkness for fifteen years: learning in the dark, dining in the dark, walking in the dark, doing everything in the dark, and as well as... spreading the light in the dark. It’s strange, isn’t it? Because at any given time, light and dark are two concepts that seem against each other. My darkness is not only physical darkness but also negative emotions and thinking. And my light is the light of positive feelings and of many loving hearts that have been helping me to step very firm steps even in the darkness of my life.

Being accompanied by the darkness is not easy! It made me stumble and will continue to make me fall many times. However, I have learned how to stand up from my stumbles. The darkness will be my friend forever; but I have been having the light of the companionship of my family, the sisters – my other mothers - in Thien Hoa Home for the Blind in Bac Ninh, my teachers, the benefactors, and all friends who are in the same boat with me. The dark combines with the light, giving me chances in challenges. And I accepted the challenges to receive new chances.

Bóng Tối – Cơ Hội... (Tiếp theo trang 1)

yêu thương hết mực. Bạn bè của tôi là những vật nuôi trong nhà. Đám bạn đặc biệt đó không mắng chửi, cũng chẳng cười cợt mỗi khi tôi đi sai đường hay bước hụt chân. Và thật thiếu sót nếu không kể đến người bạn mang tên “Bóng Tối”.

Tôi đã đi cùng bóng tối suốt 15 năm qua : học cùng bóng tối, ăn cùng bóng tối, bước trong bóng tối và làm mọi việc trong bóng tối, cũng như... lan tỏa ánh sáng cũng trong bóng tối. Nghe hơi lạ phải không? Vì xưa nay ánh sáng và bóng tối là hai khái niệm dường như luôn đối nghịch nhau. Bóng tối của tôi không chỉ là bóng tối vật lí, mà còn là những cảm xúc, suy nghĩ tiêu cực nữa. Còn ánh sáng của tôi là ánh sáng của những cảm xúc tích cực và của những tấm lòng đã và đang giúp tôi vững bước ngay trong bóng tối đời mình.

Đi cùng bóng tối khó đấy! Nó đã từng làm tôi vấp ngã, và sẽ còn làm tôi vấp ngã thêm nhiều lần nữa. Tuy nhiên, tôi đã học cách tự đứng lên từ nơi tôi ngã xuống. Bóng tối luôn và sẽ mãi mãi là bạn của tôi ; nhưng tôi có ánh sáng là gia đình, các dì là những người mẹ khác trong Mái ấm Khiếm thị Thiên Hòa ở Bắc Ninh, các thầy cô, các vị ân nhân và những người bạn cùng cảnh ngộ, vẫn luôn bên tôi. Bóng tối kết hợp cùng ánh sáng, tạo cho tôi cơ hội trong thử thách. Và tôi đã chấp nhận thử thách để đón nhận những cơ hội mới.

Using computer to study***Chess playing***

THANKS FOR SIGHTED PEOPLE

CẢM ƠN NHỮNG NGƯỜI SÁNG MẮT

- Huỳnh Nhật Thành -

In this universe, there are many beautiful scenes created by our God, which people see with their sighted eyes. But there are people who must live in the darkness, they do not see the sunlight and the amazing things around, because their eyes cannot see.

I am a blind person due to retinopathy of prematurity, born with less than 1.5-kg weigh. At the age of four, I was entered into Long Thanh Home for the Blind. In here, I was acquainted with friends who are having the same eye condition, making me very happy and no longer lonely feeling because of thinking only me is being a blind person. The Sisters have been my second mothers, being the bridges connecting the blind, such as myself, with the vast world out there. The Sisters are not people with vision impairment, their eyes have still full sight. The Sisters themselves have taught me to know Braille writing, taken me to school, connected me with sighted teachers and friends outside. Those friends were very nice to me, read the lesson for me to write, guided me to our class, played with me in my boring times. I have been feeling very grateful to my parents who gave me life, even though I did not get sighted eyes as everyone else, but I have been having my own happiness.

I think that sighted people are very important for blind people. I have been grateful for the assistance of sighted people for the blind and we never forget their favors.

Chess playing

Trong vũ trụ này, có rất nhiều cảnh vật tươi đẹp do Thiên Chúa tạo dựng nên, để con người được nhìn ngắm bằng đôi mắt sáng. Nhưng có những người phải sống trong bóng tối, không được nhìn thấy ánh sáng mặt trời và những điều kỳ diệu chung quanh, do đôi mắt của họ không thể nhìn thấy được.

Tôi là một người khiếm thị vì bị bong võng mạc do sinh non, nặng chưa được 1,5 kg. Khi lên bốn tuổi, tôi được dẫn vào Mái ấm Khiếm thị Long Thành. Ở đây tôi được làm quen với nhiều bạn có hoàn cảnh như tôi, làm tôi cảm thấy rất vui, không còn cô đơn vì tưởng rằng chỉ có mình là bị khiếm thị. Các Sơ chính là những người Mẹ thứ 2 của tôi, là chiếc cầu nối những người bị khiếm thị như tôi với thế giới rộng lớn ngoài kia. Các Sơ không bị khiếm thị, mắt của các Sơ vẫn nhìn thấy được. Chính các Sơ đã dạy cho tôi học, đã cho tôi được biết chữ braille, được cấp sách đến trường và làm quen với nhiều thầy cô và các bạn mắt sáng bên ngoài. Các bạn mắt sáng ấy rất tốt với tôi, đọc bài cho tôi chép, dẫn tôi về lớp, chơi với tôi khi tôi buồn chán. Tôi cảm thấy rất biết ơn ba mẹ đã sinh ra tôi, dù tôi không có được

một đôi mắt sáng như bao người, nhưng lại có một niềm vui riêng.

Tôi nghĩ rằng người mắt sáng rất quan trọng với người khiếm thị, tôi rất biết ơn những người mắt sáng đã giúp đỡ những người khiếm thị như tôi và chúng tôi không bao giờ quên ơn họ.

LIVE IS A MIRACLE

CUỘC SỐNG LÀ MỘT PHÉP MÀU

- Vy Le -

“Your mother gave you the bright eyes, for looking at life and being charming. Life gave you the black eyes for love, melancholy, envy, sulking. Your eyes are the window of your heart, the best poem...”. Listening to the “Doi mat”, a song composed by Xuan Hong, my heart constricted because a dream has not come true. I was born in a poor family in Duc Trong district, Lam Dong province. There are three brothers and sisters in my family, and I have totally been blind from birth. I have been entered into the Da Lat Home for the Blind from the guidance of my family. In the first days, the sisters taught me to be familiar with a new environment and Braille, the language for the blind. However, I focused on the lesson in only five minutes and then, I made some reasons to stop learning, so the sisters were patient to help me gradually continue my lesson. So far, I’m nearly able to recognize the alphabet and I am learning spelling. I know the names of everyone here. I am happy for living in this home, my second family. I can communicate, talk to everybody, look after myself and learn other skills such as playing a musical instrument, singing, using a computer.

My life has been transformed as a miracle, relying on the grace of our God, the generosity, and loving hearts of sisters, BVCF and donors. I pray to our God for granting all blessings to sisters, BVCF and benefactors, so that more and more miracles will change many dark lives to those full of loving light.

“Mẹ cho em đôi mắt sáng ngời, để nhìn đời và để làm duyên. Đời cho em đôi mắt màu đen, để thương, để nhớ, để ghen, để hờn. Đôi mắt em là cửa sổ tâm hồn, là bài thơ hay nhất...” Nghe lại bài hát “Đôi mắt” của nhạc sĩ Xuân Hồng mà lòng em như nghẹn đắng vì một ước mơ không thể thực hiện được. Em ra đời trong một gia đình nghèo ở Đức Trọng, Tỉnh Lâm Đồng. Gia đình em có 3 anh em, bản thân em bị mù hoàn toàn từ khi mới sinh. Em được gia đình dẫn đến Mái ấm Khiếm thị Đà Lạt. Những ngày đầu tiên các dì dạy em biết môi trường mới, làm quen với ngôn ngữ mới là chữ nổi Braille. Tuy nhiên, em tập trung chỉ được 5 phút là kiếm cớ để không học nên các Dì cũng phải kiên nhẫn giúp em dần dần tập trung vào học. Đến nay em đã gần biết được hết chữ cái và em cũng tập ghép vần, biết tên của mọi người trong mái ấm. Em rất vui khi được sống trong mái ấm này và bây giờ nơi đây chính là ngôi nhà thứ hai của em vậy. Em có thể giao tiếp, trò chuyện và trao đổi với mọi người, tự chăm sóc bản thân, học thêm những kỹ năng như đàn, hát, vẽ tính.

Cuộc sống của em đã được biến đổi như một phép màu, nhờ ơn Chúa và những tấm lòng quảng đại và rộng tay ban phát tình thương, chung tay góp sức của quý dì, Hội BVCF và quý ân nhân. Nguyên xin Chúa tuôn đổ muôn ơn lành xuống quý dì, Hội BVCF và Quý Vị Ân Nhân, để ngày càng có thêm nhiều phép màu biến đổi nhiều cuộc đời tăm tối trở nên đầy ánh sáng tình thương.

SIGN OF LOVE

DẤU CHỈ TÌNH THƯƠNG

- Diem Hanh -

In a world with lots of changes and lack of love, our Thien An Home for the Blind (MATA), has still been prominent with the lofty hearts of Mr. Nguyen Quoc Phong, the founder of the Home, the Sisters of the Thu Duc Congregation of Lovers of the Holy Cross, teachers and benefactors. Currently, due to the still hidden many risks of the pandemic, most of us have stayed at home, only a few people are in the Home. The small MATA could not escape an attack of the pandemic. The Sisters have looked after my friends who have been positive with SAR-COV2, and then... the Sisters themselves became Covid patients as well. What have I seen through all that? Yes, that is love the Sisters give us. That is exactly the sign of saving love that our God gives His people, showing in the mission of the Sisters. To me, that love and sacrifice have been the priceless gifts of the Sisters for us.

MATA has been full of God's love through the predecessor Founder, being extended through the love and sacrifice of the Sisters. Forever, Thien An is the place for showing the sign of our God's love. Thien An has always been resounding in our hearts with the beloved melody:

Thank God for the joy of having each other.
 Thank God for being alive together.
 Thank God for tomorrow on the way of life,
 Love glows through our soul eyes.
 Thien An, Thien An – two words of God's blessing.
 Yen than, yen than – the bright living.
 An thien, an thien – the end of drifting lives.
 Than yen, than yen – the gift for everyone.

Trước một thế giới đầy biến động và thiếu vắng tình thương, thì tại Mái ấm Khiếm thị Thiên Ân của chúng tôi (MATA), vẫn nổi bật tâm lòng cao cả của thầy Nguyễn Quốc Phong, vị sáng lập Mái ấm, các Di dòng Mến Thánh Giá Thủ Đức, các giáo viên và ân nhân. Hiện tại, vì tình hình dịch bệnh vẫn tiềm ẩn nhiều rủi ro nên đa số chúng tôi vẫn ở nhà, chỉ ít bạn tập trung ở mái ấm. MATA nhỏ bé là thế vẫn không thoát được sự bủa vây của dịch bệnh. Các Di chăm sóc cho các F0, và rồi...

chính mình cũng trở thành F0. Tôi thấy gì nơi biến cố ấy ư? Thưa, đó là tình thương các Di dành cho chúng tôi. Đây là dấu chỉ cho tình thương cứu độ mà Thiên Chúa ban cho nhân loại, thể hiện nơi sứ mạng của các Di. Với tôi, tình thương và sự hy sinh ấy là món quà vô giá mà các Di dành cho chúng tôi.

MATA mãi được tuôn tràn tình Chúa qua Thầy sáng lập tiên nhiệm, được nối dài tình yêu thương và sự hy sinh bởi các Di. Thiên Ân, mãi là nơi Thiên Chúa tỏ dấu chỉ cho tình thương của Ngài. Thiên Ân, mãi luôn vang vọng trong lòng chúng tôi giai điệu thân thương:

Xin tạ ơn Trời vì niềm vui có nhau.
 Xin tạ ơn Trời vì được sống với nhau.
 Xin tạ ơn Trời rồi ngày mai lên đường,
 Đôi mắt tâm hồn bừng sáng tình thương.
 Thiên Ân, Thiên Ân - hai tiếng ơn Trời.
 Yên thân, yên thân - cuộc đời thắm tươi.
 Ân thiên, ân thiên - thôi hết nỗi trôi.
 Thân yên, thân yên - tặng trao mọi người.

A LITTLE OF SHARING

ĐÔI CHÚT TÂM SỰ

- Nguyen thi Hien Dieu -

My name is Nguyen thi Hien Dieu. I am twelve years old, a student of grade 5 at Nhat Hong Center for the Blind. My hometown is Vinh Phuc province, but currently, I am living in Di An city, Binh Duong province.

I am a blind student so I cannot see the beauty of life around me. When growing up, though I knew that my eyes could not see anything, yet I had no feeling of inferiority and thought that the disease of my eyes would be cured. However, when I learned that even if someone gave me a cornea, I still will not become a person with sighted eyes as others. I felt very sad, just being alone and crying. At that time, I suddenly took the thinking in my head: "Nevertheless, there are people who are in the same boat with me, I will have friends to play together, will go to school".

In the school, I was acquainted with the Sisters and teachers. Getting useful knowledge for my future from all teachers' whole heart teaching, I have been very happy. In activities of daily living with the Aunts, I have learned lessons on how to be a good citizen to become a useful person for society in the future. I have craved to become a teacher at the school in the future to contribute my efforts into assisting the blind students. I also have connected to many friends, they have played with me and helped me very much. Despite being a blind student, I still have been feeling very happy because of going to the school and having a lot of friends for merry playing.

Em là Nguyễn Thị Hiền Diệu, năm nay em 12 tuổi, đang học lớp 5 ở Trung Tâm Nhật Hồng. Quê hương em ở Vĩnh Phúc, hiện nay em đang sống ở Dĩ An, Tỉnh Bình Dương.

Em là một học sinh khiếm thị nên không nhìn thấy được vẻ đẹp của cuộc sống xung quanh. Khi chưa đủ lớn, dù biết rằng đôi mắt của mình không nhìn thấy gì nhưng em không cảm thấy tự ti và nghĩ rằng đó là một căn bệnh lâu dần sẽ hết. Nhưng khi biết rằng dù cho có người hiến giác mạc, em cũng không trở thành một người có đôi mắt sáng như những người khác được, em cảm thấy rất buồn, chỉ ngồi một mình và khóc. Lúc ấy, một ý nghĩ đã lóe lên trong đầu em: "tuy bị như vậy nhưng vẫn có người bị giống mình, mình cũng có bạn chơi cùng và được đi học".

Ở trong trường em được làm quen với quý Dì, quý Thầy Cô. Được Thầy Cô tận tình giảng dạy những kiến thức bổ ích cho tương lai sau này, em cảm thấy rất vui và hạnh phúc. Những lúc được sinh hoạt chung với các Dì, em được học các bài học về một công dân tốt để mai sau trở thành người có ích cho xã hội. Em mơ ước sau này được là một giáo viên của trường để góp một

ích công sức giúp các học sinh khiếm thị trong trường. Em còn được làm quen với rất nhiều bạn, các bạn đã cùng chơi và đã giúp đỡ em rất nhiều. Mặc dù là một học sinh khiếm thị nhưng em vẫn cảm thấy rất hạnh phúc vì được đến trường và có nhiều bạn bè để vui chơi.

PRESIDENT'S MESSAGE

After two years of the pandemic, most of the activities at our facilities for the blind have come back to normal. We admire the incredible works of the Sisters and teachers that helped the students study at their homes during the lock down. Thanks to the technology of the internet and computers the students were able to attend the virtual meetings and classes. The Sisters and teachers delivered braille books and supplies to their homes in those regions where the internet could not reach. Food and medicine were also provided to those in need.

The students came back to school safe and sound! For those in the integration program, they went back to their classrooms with the sighted students. For those in the multi disabilities program, the centers are their homes and schools. All activities now are keeping them busy and growing, from physical exercise to learning Braille, and making handcrafts. They all are happy and energetic after almost two years being separated from their friends and teachers.

Thanks to God the pandemic is over, and the Foundation is again planning fundraising events. The Foundation will have a booth for selling souvenir items and handcrafts made by blind students at the Marian Days in Carthage, Missouri, during the first week of August. A fundraising dinner and auction will take place in San Jose on September 18 this year at Dynasty Restaurant. For our friends and benefactors living in the Bay Area to participate, please contact the office: 415-713-2481 for admission.

With traveling restrictions lifted, we are honored to welcome Sister Nhan, Sister Xuan and student Anh Thu to visit us and participate in our fundraising events. If you will be participating in the Marian Days this year, please stop by our booth and support our mission. On behalf of the blind children, Sisters, teachers and the Foundation's board members, I thank all of you - friends and donors - for continuing to promote and contribute to our mission that together we will make a brighter day for these special children. May God bless you and your family with a very healthy and joyful summer! Fr. Thuan.

TÂM THƯ CỦA GIÁM ĐỐC

Sau hai năm đại dịch, mọi sinh hoạt của các mái ấm khiếm thị đã được trở lại gần như bình thường. Nhìn lại hai năm vừa qua, chúng ta phải cảm phục các nữ tu, thầy cô đã can đảm và sáng tạo những cách thức để giúp cho các học sinh khiếm thị tiếp tục học hành và sinh hoạt ở gia đình. Thật là cảm ơn nền kỹ thuật mạng điện tử và máy điện toán đã giúp tạo được những buổi họp và lớp học trên mạng. Các Nữ Tu và thầy cô không quản ngại cung cấp sách vở tận nhà cho học sinh sống trong những vùng không có mạng điện tử. Thực phẩm và thuốc men cũng được phân phát tận nhà.

Học sinh đã trở lại trường học bình an và mạnh khỏe! Những học sinh thuộc chương trình giáo dục hội nhập đã đi học cùng với những học sinh sáng mắt. Những học sinh đa tật thì mọi sinh hoạt học tập tại trung tâm và mái ấm. Qua chương trình học tập từ thể dục đến học chữ nổi và làm thủ công, các em phát triển các kỹ năng cần thiết của đời sống. Tất cả các em vui thích và hứng khởi trở lại trường sau hai năm bị xa cách.

Cảm tạ ơn Thiên Chúa vì đại dịch đã qua, Hội bắt đầu sinh hoạt lại, chuẩn bị những buổi gây quỹ. Hội sẽ có một gian hàng ở Đại Hội Thánh Mẫu ở Carthage, Missouri vào tuần đầu tháng Tám năm nay, để bán những đồ kỹ vật và đồ thủ công của khiếm thị. Một bữa tiệc và bán đấu giá sẽ được tổ chức ở San Jose, ngày 18 tháng 9 năm nay tại nhà hàng Dynasty. Quý bạn bè thân hữu và ân nhân của Hội ở vùng Bay Area muốn tham dự xin liên lạc số: 415-713-2481.

Nhờ những điều kiện hạn chế du lịch được xóa bỏ, chúng ta hân hoan sẽ được đón tiếp Di Nhân, Di Xuân và em Anh Thu thăm viếng và tham dự những chương trình gây quỹ của Hội sắp tới. Nếu quý vị có tham dự ngày Đại Hội Thánh Mẫu năm nay, xin ghé đến gian hàng của các em khiếm thị và hỗ trợ cho sứ mạng của Hội. Xin thay mặt cho tất cả các học sinh khiếm thị, Nữ Tu, thầy cô và Ban Điều Hành và thiện nguyện của Hội, tôi xin chân thành cảm ơn tất cả quý vị - thân hữu và ân nhân - đã tiếp tục quảng bá và đóng góp cho sứ mạng của Hội để cùng nhau ta kiến tạo cho các em một tương lai tươi sáng hơn. Nguyên xin Thiên Chúa ban cho quý vị và gia đình một mùa hè mạnh khỏe và vui tươi!

THE SONG OF GRATITUDE

KHÚC CA TẠ ƠN

- Uyen Nguyen -

Four years ago, the disease of retinal degeneration took away the little amount of last light in my eyes. I wailed, I implored God not to take that little bit of light away and asked Him not to leave me in the darkness of fear and despair, but I still lost my sight. I stirred, groped in the darkness that was hiding the beautiful future that I used to dream about. Then one day, God gave the warm rays along with His angels to light up my life. I now have not looked at the world by physical eyes anymore, but I will feel the world with my ears and my heart.

Since then, my journey has been accompanied by the Sisters of the Thu Duc Congregation of Lovers of the Holy Cross and good friends at the Nhat Hong Home for the blind in Thi Nghe. At this place, I began to rekindle the hopes, cherish the dreams, and foster a faith. Also exactly at this place, I have started a new journey – the journey to a future through knowledge. I started learning Braille, learning how to move with a white cane, using a computer with a screen reader for people with vision impairment. I have gotten essential skills readying me to go to the threshold of university. But also at that threshold, more than once I had fallen because the weight of challenges and difficulties on my shoulders was too big. Challenges made me stronger than ever; because God has always followed every step of my feet, the Sisters have supported each of my decisions, and my friends have always been beside me in difficulties that I must face.

I am now a university student of the third year with more confidence and more courage. But there are two things that have not changed in myself, that are love and aspiration. My heart has always resounded with a song of gratitude: thanksgiving to God, to my parents, the Sisters, benefactors and my friends with vision impairment in my great loving Nhat Hong family.

Bốn năm về trước, căn bệnh Thoái hóa võng mạc đã lấy mất đi chút ánh sáng cuối cùng trong đôi mắt của tôi. Tôi đã gào khóc, đã van xin Thiên Chúa đừng lấy đi chút ánh sáng ấy và xin Ngài đừng bỏ lại tôi trong bóng tối của sợ hãi và tuyệt vọng, nhưng rồi tôi vẫn mất đi ánh sáng, chói với, quờ quạng trong cái tối tăm đang che khuất tương lai tươi đẹp mà tôi đã từng mơ. Rồi một ngày kia, Thiên Chúa đã gửi những tia nắng ấm áp cùng với những thiên sứ của Ngài đến soi sáng cuộc đời của tôi. Giờ đây, tôi không còn nhìn thế giới bằng đôi mắt thể lý nữa, nhưng nhìn bằng chính đôi tai và con tim của mình.

Trên những bước đường tôi đi luôn có sự đồng hành của quý dì thuộc Hội dòng Mến Thánh Giá Thủ Đức và những người bạn tốt ở Mái ấm Nhật Hồng Thị Nghe. Tại nơi này, tôi đã bắt đầu nhen nhóm lại những hy vọng, ấp ủ những ước mơ và nuôi dưỡng một niềm tin. Tôi đã bắt đầu một hành trình mới: hành trình tri thức đến tương lai. Tôi bắt đầu học chữ nổi, học cách di chuyển với gậy dò đường và cách sử dụng máy tính với

chương trình đọc màn hình của người khiếm thị, chuẩn bị tất cả những hành trang cần thiết để bước đến cánh cửa đại học. Nhưng ở chính ngưỡng cửa ấy, đã có hơn một lần tôi ngã khụy vì những thách thức và khó khăn quá lớn. Tuy nhiên, khó khăn lại khiến tôi mạnh mẽ hơn bao giờ hết, bởi vì từng bước chân tôi đi luôn có Thiên Chúa dõi theo, từng quyết định của tôi đã có các dì ủng hộ và từng khó khăn tôi phải đối mặt luôn có bạn bè ở bên.

Tôi nay đã là cô sinh viên năm thứ ba rồi, tự tin và mạnh dạn hơn xưa. Nhưng có hai thứ trong tôi vẫn không hề thay đổi, đó chính là tình yêu và hoài bão. Lòng tôi cứ mãi âm vang một khúc ca tri ân: Cảm tạ Thiên Chúa, tri ân ba mẹ, quý dì, các ân nhân và những người bạn khiếm thị trong đại gia đình Nhật Hồng thân yêu.

THANKS, IN THE PANDEMIC

- Khuyen Le -

Chúng con là những người khiếm thị, sống và làm việc tại Phòng Y học Cổ truyền Nhật Hồng. Trong suốt thời gian Covid, với thế giới nó như thiên tai đổ ập xuống toàn nhân loại, với chúng con là thời gian nghỉ dài trong lo lắng và hoang mang... Chúng con nghe tin tức, và tưởng chừng như nhân loại đang rớt xuống vực sâu thăm thẳm. Đại dịch Covid đã đẩy lùi mối quan hệ giữa con người và xã hội, giữa con người với nhau...

Trong bóng tối giữa dòng đời.. có lệnh cách ly xã hội, chúng con đã mù thì lòng càng tăm tối hơn. Chúng con sợ đói, sợ khát và nhất là sợ không còn được nghe tiếng của nhau.

Cám ơn Chúa, cảm ơn Hội BVCF, cảm ơn quý cha, quý dì, quý ông bà cô chú gần xa... Qua các dì chúng con được sự quan tâm hằng ngày; từng kí gạo, nải chuối, con tép, con cá, rau củ quả các loại đều đặn đưa đến tay mỗi người. Chúng con ấm lòng vừa thể xác lẫn tinh thần bởi vì chúng con thật sự thấy được ánh sáng của tấm lòng yêu thương mà mọi người đã dành cho chúng con. Khi chúng con mắc phải căn bệnh mà thế giới xa lánh, vậy mà quý dì và quý ân nhân đã đồng hành cùng chăm lo cho chúng con để chúng con thoát khỏi đại dịch này.

Lời cảm ơn của chúng con không thể nói hết tâm tư, với những tâm tình tri ân chúng con chưa nói được thành lời, có những lời ngợi khen chúng con không thể tỏ bày cho hết, ân tình đó chúng con xin ghi khắc vào tim .Xin Thiên Chúa là Cha toàn năng ban muôn phúc lành cho quý cha, quý dì, và quý ân nhân.

LỜI CẢM ƠN TRONG ĐẠI DỊCH

We are the blind who are living and working at the Nhat Hong Traditional Medical Clinic. To the world, Covid-19 suddenly appeared like a disaster to all humanity, for us, the period of the pandemic was a long break full of worry and wavering... We heard the news, and we thought that humanity was falling into a deep abyss. The Covid-19 pandemic has repelled the relationships between people and society, between persons with others... In the darkness of life, the order of isolation in society made it became darker for our soul, the blind. We have been afraid of hunger and thirst, and above all, we feared no longer hearing the voice of each other.

I would like to be thankful to our God, BVCF, priests, sisters and helpers... Through the sisters, we have been taken care every day; many kinds of food-stuffs such as rice, banana, little shrimps, fish, fruits, vegetables,... had been regularly given each person. This has been heart-warming because we have really seen the light of the loving heart of everyone for us. When we got the disease that alienated the whole world, the sisters and benefactors accompanied us and gave the utmost care to help us to overcome this pandemic.

Our thanks cannot describe fully the deep feeling. There are thankful thinking and praises that go beyond our words. That love will be carved forever into our minds and hearts. We pray to our God – the Father Almighty – for blessing to all priests, sisters and benefactors.

PEOPLE WITH VISION IMPAIRMENT

NGƯỜI KHIẾM THỊ

- Nguyen thi Thao Ngan -

My name is Thao Ngan. When I was born, my eyes had full perception as everyone else until the end of my grade 2. That year, I was about eight years old, the rapid degeneration of vision made me feel strange and was somewhat of a surprise. Then the time glided on, and I have become accustomed to the gradual losing of my vision and happily accepted it. I had to pause my study. After three years, I was lucky to be entered into learning at Nhat Hong Center for the Blind.

Students of the Center have been taken care of with all the Sisters' hearts, creating favorable conditions for learning and activity as people with sighted eyes. The first day I went back to school after many years, my ears resounded with the laughs, jokes, jumping, running, rushing to call each of the friends who were people with sighted eyes... It was the first time that I felt sad due to my vision impairment, I craved being like normal friends, being able to run and jump everywhere easily. Then the time has glided on, and I have no more feeling of self-pity for my vision impairment. I have accepted that as an impetus for my efforts every day. I also have gradually practiced comparing myself with more difficult people to be aware that I have been luckier than many people, learning how to love others, learning how to overcome defects of myself. Despite vision impairment, I still can look after myself, clear up our house, move in a familiar environment freely without counting footsteps or using a stick to detect the road. However, people with vision impairment have a lot of difficulties, many things must depend on others.

Everyone has defects, defects of body or soul. When we know how to confront them, overcome them, we will feel happy, will recognize this life always give us good things. Let's believe in the compensatory rule, if we do not have this, then we will definitely get the other.

Tôi là Thảo Ngân. Khi sinh ra mắt tôi đã có thể nhìn thấy như bao người khác, cho đến cuối năm lớp 2. Năm ấy, tôi khoảng 8 tuổi, sự thoái hóa nhanh chóng của thị giác khiến tôi cảm thấy xa lạ và có đôi chút ngỡ ngàng. Rồi thời gian dần trôi tôi cũng quen với sự mất dần thị giác của mình và vui vẻ chấp nhận nó. Tôi phải tạm dừng việc học của mình. Sau 3 năm, tôi may mắn được gia đình đưa đến học tại Trung tâm Khiếm Thị Nhật Hồng. Những học sinh của trường được các Sơ tận tình chăm sóc, tạo điều kiện để học tập và sinh hoạt như những

người sáng mắt. Ngày đầu tiên tôi đi học lại sau nhiều năm chẳng đến trường, bên tai tôi là tiếng cười đùa, chạy nhảy, réo gọi nhau của các bạn sáng mắt... Đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy buồn vì mình bị khiếm thị, tôi ước cũng được như các bạn sáng mắt, được thoải mái vui đùa chạy nhảy khắp nơi.

Rồi thời gian dần trôi, tôi chẳng còn cảm thấy tủi thân vì tật khiếm thị của mình nữa, tôi đã tập lấy đó làm động lực để mỗi ngày một cố gắng hơn. Tôi cũng tập dần cách so sánh mình với những người khó khăn hơn để luôn ý thức rằng mình còn may mắn hơn rất nhiều người, học được cách yêu thương người khác, học được cách vượt qua sự

khiếm khuyết của mình. Mặc dù bị khiếm thị nhưng chúng tôi vẫn có thể tự chăm sóc bản thân, tự dọn vệ sinh nhà cửa, đi lại trong môi trường quen thuộc một cách tự do mà chẳng cần đếm bước chân hay sử dụng gậy để dò đường. Tuy vậy, người khiếm thị cũng có rất nhiều khó khăn, rất nhiều điều phải phụ thuộc vào người khác.

Ai trong chúng ta cũng có khiếm khuyết, khiếm khuyết thân thể hay khiếm khuyết tâm hồn, chỉ cần ta biết đương đầu với nó, vượt qua nó, chúng ta sẽ cảm thấy hạnh phúc, thấy cuộc sống này vẫn luôn dành cho ta rất nhiều điều tốt đẹp. Hãy tin vào luật bù trừ, chúng ta không có cái này thì chắc chắn chúng ta sẽ nhận được cái khác thay thế.

THE SCHOOL OF LOVE

TRƯỜNG HỌC TÌNH THƯƠNG

- Phan thi Thao Vy -

My name is Phan thi Thao Vy, a student of grade 5 at Nhat Hong Center for the Blind.

I was originally born with eyes that were not healthy, so my life was different from normal friends. But it was lucky because I have been entered into the Center right from the age of two. The Sisters taught me to develop my senses and skills in the early intervention program, as well as guided my mother to look after and educate me. When I was six years old, I started to enter the elementary program. Every morning, my mother takes me to the integration school for learning, together with friends who are people with bright eyes, up to noon. Then I am back to the Center to rest and enjoy an abundant lunch with vitamins, the nutrition to give strength for the work of learning in the upcoming afternoon.

In the afternoon, Teachers teach us new knowledge or explain the exercises that we have not understood yet. I am facilitated by having access to a computer to type document files from the Braille homework to submit to the teachers at the integration school.

At Nhat Hong Center for the Blind, we have been like brothers and sisters in a family, and the Sisters have been as our second mothers. Older brothers and sisters support younger members for living activities, playing, and learning. Especially, the Sisters have taught, looked after and helped us in all things meticulously. I have loved the Sisters and this school (Nhat Hong Center for the Blind) very much. Hopefully, the school will be more and more expanded so that the Sisters can help other friends with vision impairment.

Em là Phan Thị Thảo Vy, học sinh lớp 5, Trung Tâm Bảo Trợ Khiếm Thị Nhật Hồng.

Vốn dĩ đã sinh ra với đôi mắt không được lành lặn nên cuộc sống của em khác với các bạn bình thường cùng trang lứa. Nhưng cũng thật may mắn vì em đã được đến

Trung tâm ngay từ khi mới có hai tuổi. Các sơ dạy cho em phát triển các giác quan và các kỹ năng trong chương trình Can thiệp sớm, cũng như hướng dẫn cho mẹ trong việc chăm sóc giáo dục em. Khi lên 6 tuổi, em bắt đầu bước vào chương trình tiểu học. Mỗi sáng, mẹ đưa em đến trường hòa nhập để học chung với các bạn sáng mắt, đến trưa lại về Trung Tâm nghỉ ngơi, thưởng thức một bữa ăn dồi dào chất vitamin, bổ dưỡng tiếp thêm sức cho một buổi chiều học căng thẳng sắp tới. Chiều đến, chúng em được các Thầy Cô dạy những kiến thức mới hoặc giảng lại những bài tập chúng em chưa hiểu, ngoài ra em còn

được tạo điều kiện cho tiếp cận với máy vi tính, đánh máy bài làm từ chữ Braille sang chữ in để nộp cho các Thầy Cô ở trường hòa nhập.

Ở Trung tâm Khiếm Thị Nhật Hồng, chúng em xem nhau như anh chị em trong gia đình, còn xem các Sơ như người mẹ thứ 2 của mình vậy. Các anh chị lớn thì giúp em nhỏ về việc sinh hoạt, vui chơi và học tập. Riêng các Sơ chăm sóc, dạy dỗ và giúp đỡ chúng em về mọi mặt,

từng ly từng tí. Em rất yêu thương các Sơ và ngôi trường này của mình. Mong rằng, trường sẽ càng ngày càng phát triển để các Sơ có thể giúp đỡ được nhiều bạn khiếm thị khác nữa.

THE WONDERFUL EXPERIENCE

TRẢI NGHIỆM TUYỆT VỜI

- Nhung Le -

On a beautiful day after the last Lunar New Year, I happily joined in the choir to serve the Mass of establishment of new Home for the blind children at Nui Cui, Dong Nai province. Right at the name, 'Xuan Hong' has showed a merry spring, an enlarged heaven for dreams, the beautiful future ahead of the children with vision impairment.

The biggest impression with me from that day was the interesting experiences on the lake and in the fruit garden. The Sisters gently held me by the hands to pick fruits above, my heart was so happy, I had no feeling about my blindness because the Sisters had been being the glint for us. Then each time the pole was pulled down, my hand touched fresh fruits with a feeling of joy in my heart. When we heard of moving by a little boat on the lake, we initially hesitated, worried, but the encouragement and support of the Sisters gave us belief and strength. How wonderful was the feeling of moving on the water surface of short oars by myself; my heart felt light, worth living and so loving life. Each squirt of water thrown up was a cool massage for the radiant faces despite the hot and muggy weather in the afternoon. We drifted freely along the water line carrying the laughter, and joy at Nui Cui where it is pristine, but warm. Our way to drift into the lakeside was also memorable, because we had to paddle when the Sisters' called for moving to the lakeside.

We will live happily; we will do all unlimited in the company and guidance of the Sisters and benefactors. Thank God, thank life, thank benefactors and the Sisters for your loving and looking after us, who have lost the light of the eyes while always being bright in the hearts due to the illumination of the loving sun.

Vào một ngày đẹp trời sau Tết Nguyên Đán vừa qua, con hạnh phúc được tham gia vào ca đoàn để phục vụ Thánh Lễ thành lập mái ấm mới dành cho trẻ khiếm thị ở Núi Cúi. Ngay cái tên 'Xuân Hồng' đã làm hiện lên một mùa xuân vui tươi, một khung trời rộng mở cho những ước mơ, những tương lai tươi đẹp phía trước của các em khiếm thị.

Ấn tượng nhất với con ngày hôm đó chính là những trải nghiệm thú vị trên hồ nước và trong vườn trái cây. Quý dì dịu dàng cầm tay chúng con hái những trái cây trên cao, lòng con hạnh phúc biết bao nhiêu, không còn cảm giác mình khiếm thị nữa vì quý dì đã là ánh mắt

cho chúng con. Rồi mỗi lần kéo cây sào xuống tay chạm vào những quả tươi ngon mà tràn ngập niềm vui. Khi nghe đến bơi xuống trên ao, ban đầu chúng con cũng ngần ngại, lo lắng, nhưng chính sự động viên và hỗ trợ của quý dì đã truyền cho chúng con niềm tin và sức mạnh. Cảm giác tự mình khua mái dầm bơi trên mặt nước mới tuyệt vời làm sao, tâm hồn nhẹ nhàng, cảm thấy mình thật đáng sống, thật yêu đời biết bao nhiêu. Từng tia nước bắn lên cao xoa mát dịu những gương mặt rạng rỡ dù trời chiều oi bức. Chúng con mặc sức thả trôi theo dòng nước mang theo những tiếng cười, những niềm vui nơi Núi Cúi hoang sơ nhưng ấm áp.

Cái cách trôi vào bờ của chúng con cũng thật đáng nhớ, vì chúng con phải bơi chèo theo tiếng gọi của quý dì mới đến được bờ.

Chúng con sẽ sống vui, chúng con sẽ làm được tất cả không giới hạn khi có quý dì và quý ân nhân luôn đồng hành, dìu dắt. Tạ ơn Chúa, tạ ơn đời, cảm ơn quý ân nhân, quý dì luôn yêu thương, chăm sóc chúng con, những người mất đi ánh sáng của đôi mắt, nhưng ánh sáng trong lòng luôn rực rỡ bởi mặt trời tình yêu luôn chiếu rọi.

BLIND AND MULTI-DISABLED CHILDREN IN BÌNH THUẬN

- Sr. Vân Nga -

TRẺ KHIẾM THỊ ĐA TẬT TẠI BÌNH THUẬN

Bình Thuận is a province located in the South of the central part of Vietnam. It is famous for Phan Thiet fish sauce, great salt fields and many special foods from the forest and the sea. However, there are some children who have never enjoyed such special foods, not because they are very expensive, but because these children have vision impairment as well as cerebral palsy, so they cannot eat anything except milk and rice soup.

Bình Thuận là một tỉnh miền Nam Trung bộ của Việt Nam, nổi tiếng vì nước mắm Phan Thiết, cùng các ruộng muối bạt ngàn và nhiều đặc sản trên rừng dưới biển. Tuy nhiên, có những trẻ em chưa bao giờ được thưởng thức các đặc sản đó, không phải vì chúng quá đắt tiền, nhưng vì những trẻ này vừa bị mù vừa bị bại não, không ăn được thức ăn gì ngoài việc uống sữa và ăn cháo.

In the past several years, the Blind Vietnamese Children Foundation has supported 30 children with multiple disabilities including vision impairment, in Bình Thuận Province. Among these children, there are children with severe multiple disabilities such as being blind and paralyzed, blind and having mental problems, deaf and blind... Others have mild multiple disabilities such as being blind and having mental retardation, blind and attention deficit hyperactivity disorder (ADHD), blind and heart problems... The Sisters have trained parents to take care and educate these children to assist them to be as developed as much as they can, especially in self-help skills. There were group trainings, sometimes when parents gathered in one place, but mostly the trainings were conducted for each family at home when the sisters made home visits to deliver the support money to them. The families live very far from each other, up in the mountain or down in the seaside. However, when seeing the bright faces of children and happiness of families, the fatigue of the journey was replaced by joy.

This year, with donations from benefactors, the Foundation will assist more children with mild multiple disabilities, including blindness, to go to study at the homes for the blind supported by the Foundation, to help these children to be more developed and have a better future.

Trong những năm vừa qua, Hội Trẻ Khiếm Thị Việt Nam BVCF đã hỗ trợ cho 30 trẻ khiếm thị đa tật tại tỉnh Bình Thuận, trong số đó có những em đa tật nặng: vừa bị mù vừa bị bại liệt, vừa bị mù vừa bị thần kinh, vừa mù vừa câm điếc; và cũng có những em đa tật nhẹ như vừa mù vừa chậm phát triển trí tuệ, vừa mù vừa bị tăng động giảm tập trung, vừa mù vừa bị bệnh tim... Các nữ tu

hướng dẫn cho phụ huynh cách chăm sóc giáo dục trẻ để giúp cho trẻ phát triển trong mức độ có thể được, đặc biệt là những kỹ năng tự phục vụ. Việc hướng dẫn này có khi được thực hiện cho cả nhóm phụ huynh tập trung lại tại một địa điểm, nhưng đa phần là thực hiện trực tiếp cho từng phụ huynh khi đi thăm viếng trẻ tại gia đình,

đồng thời trao trợ cấp cho các em. Các gia đình thì ở rải rác, trên núi, dưới biển. Tuy nhiên, niềm vui khi nhìn thấy gương mặt rạng rỡ của các em và sự vui mừng của phụ huynh đã xóa hết tất cả mệt nhọc trên đường.

Năm nay, nhờ sự giúp đỡ của quý ân nhân, Hội sẽ hỗ trợ thêm một số trẻ khiếm thị đa tật nhẹ đi học ở các cơ sở do Hội bảo trợ, để giúp trẻ được phát triển và có một tương lai tốt đẹp hơn.

Blind Vietnamese Children Foundation
PO Box 27036
San Francisco, CA 94127-0036

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
SAN JOSE, CA
PERMIT NO. 1205

amazonsmile
You shop. Amazon gives.

You shop at **AmazonSmile**,
Amazon will make a donation to
Blind Vietnamese Children Foundation.
Make sure to select the charity name
“**Viet Blind Children Foundation**”

Khi mua hàng trên mạng **AmazonSmile**,
Amazon sẽ tặng tiền cho Hội Trẻ Khiếm
Thị Việt Nam. Xin nhớ chọn tên hội bác ái
“**Viet Blind Children Foundation**”

www.bvcf.net

Printing costs for “The Bridge” funded by the Friends of the Blind Vietnamese Children Foundation.

Ấn lát bản tin “Nhịp Cầu” là do các Thân Hữu BVCF tài trợ.